

РЕШЕНИЕ

№ 694

гр. ***, 20.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, X СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Илина В. Джукова

при участието на секретаря Емануела Пл. Бангеева
като разгледа докладваното от Илина В. Джукова Гражданско дело № 20224120100991 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.432, ал.1 КЗ.

Ищцата М. В. С. твърди, че на 11.01.2022 г. в гр.Велико Търново, на кръстовището на улиците *** и ***, лек автомобил „Дачия“, модел „Сандеро“, с рег.№ *** не я пропуснал докато преминавала като пешеходец по пешеходна пътека тип „Зебра“, обозначена с пътна маркировка, и я блъснал. Твърди се, че в резултат от произшествието ищцата получила оток с ограничени и болезнени движения в лявата колянна става. Твърди се, че дългият и болезнен период на възстановяване включвал множество неудобства и неразположения в ежедневните дейности, а наред с физическите болки и страдания, инцидентът ѝ причинил негативни психически изживявания, страх, стрес и психически дискомфорт. Твърди се, че към 11.01.2022 г. за причинени вреди от управлението на лек автомобил марка „Дачия“, модел „Сандеро“, с рег.№ *** бил сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника „Застрахователна компания Лев инс“ АД. Сочи се, че по претенции на ищцата ответникът образувал преписка по щета № 0000-1000-04-22-7146. Ответникът предложил сключване на извънсъдебно споразумение за сумата от 300 лв., но предложението било отказано от ищцата. Моли за постановяване на решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати обезщетение за причинените от пътнотранспортното произшествие (по-долу ПТП) неимуществени вреди в размер на 3 000 лв., ведно със законната лихва от датата на уведомяване на ответника, както и сторените в производството разноски.

Ответникът „Застрахователна компания Лев инс“ АД оспорва от произшествието ищцата да е получила травми, които налагат дълго и продължително лечение, както и да са й причинени негативни последици от емоционален или психологически порядък. Възразява, че размерът на претендираното обезщетение за неимуществени вреди е прекомерен. Счита иска за неоснователен и моли за отхвърлянето му с присъждане на сторените разноски и юрисконсултско възнаграждение. Възразява за прекомерност на заплатения от ищцата адвокатски хонорар в случай, че надвишава минималния размер.

Съдът, след съобразяване на твърденията на страните и преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 17/11.01.2022 г. и заключението по приетата автотехническа експертиза, се установява, че на 11.01.2022 г. около 17,40 часа в гр.Велико Търново, при сухо време и на здрачаване, лек автомобил марка „Дачия“, модел „Сандеро“, с рег.№ *** се движил по еднопосочната ул.*** в разрешената посока за движение от изток на запад, или към кръстовището с ул.***. Улицата била с ширина 11,6 м., с възходящ наклон на запад от 4 % и зауствала от източната страна на ул.*** под ъгъл около 90 %. На ул.***, източно и непосредствено преди кръстовището имало пешеходна пътека, обозначена с хоризонтална маркировка М 8.1. и пътен знак Д17 (пешеходна пътека). Преди кръстовището бил поставен и пътен знак Б1 (пропусни движещите се по път с предимство). Пътното платно в района на кръстовището откъм ул.*** представлявало прав пътен участък с видимост в посока на юг не по-малко от 70 м., а на север – не по-малко от 80 м. Ул.*** била с двупосочно движение, с ширина 11 м. и с низходящ надлъжен наклон в посока юг от 3,5 %. Непосредствено след кръстовището и южно от него на ул.*** също имало пешеходна пътека, обозначена с хоризонтална маркировка М 8.1. и пътен знак Д17 (пешеходна пътека).

При достигане до кръстовището, лекият автомобил предприел маневра завиване наляво и се включил в движението по ул.*** в посока юг. При навлизане в кръстовището автомобилът се движил със скорост 3,47 m/s или 12,5 км/ч. В същото време ищцата преминавала пеша със скорост около 1,81 m/s или 6,5 км/ч по пешеходната пътека на ул.*** в посока от изток на запад, или от редакцията на вестник „Янтра днес“ към кино „Искра“. За около 2,74 секунди, тя изминала около 4,9-5 м. по пешеходната пътека, а автомобилът – 9,5 м. при радиус на завиване 12,2 м. На около 4,9-5 м. западно от източния край на пешеходната пътека и по средата на нейната ширина, настъпил удар, при който челната част на автомобила ударила ищцата от дясно и отзад в областта на коляното на десния крак, от което ищцата паднала наляво върху пътното платно.

Съгласно заключението по задачи, обозначени като 4.5, 4.6 и 4.7 от

заклучението по автотехническата експертиза и ситуационната схема, когато ищцата стъпила на платното за движение и започнала пресичането, лекият автомобил се намирал на 9,5 м., при съобразяване на радиуса на завиване и на 7,6 м. по права линия. Със скоростта си на движение, водачът на лекия автомобил би могъл да преустанови движението си, изминавайки 5,04 м. Водачът на лекия автомобил е могъл да възприеме визуално ищцата от достатъчно разстояние и да я пропусне преди да завие наляво или дори да задейства аварийно спирачната система, след началото на маневрата – до 4,46 м. преди мястото на удара, за да предотврати ПТП. От друга страна, при започване на пресичането ищцата е имала възможност да възприеме движението на автомобила със скорост, непредвещаваща спиране, и да предприеме действия за избягване на ПТП – да спре и да пропусне автомобила да премине.

Фактическите изводи относно времето, мястото и начина настъпването на ПТП, както и участвалия автомобил и пешеходката, поведението им преди и по време на произшествието, съдът основа на съвкупната преценка на писменото доказателство – констативен протокол за ПТП и заключението по експертизата. Протоколът за ПТП съставлява официален свидетелстващ документ и като такъв съгласно чл.179, ал.1 ГПК се ползва с материална доказателствена сила за удостоверените в тях непосредствено възприети от длъжностните лица факти и извършените от и пред тях действия – в случая времето, мястото и участниците в ПТП и видимите наранявания на ищцата. Протоколът не би могъл самостоятелно да установи механизма на настъпване на произшествието – пътната обстановка и действията на водачите на превозните средства, доколкото ПТП нито се е случило пред длъжностното лице, нито съдържа направено пред него изявление за неизгодни за някого от участниците факти (извънсъдебни признания). За установяване на спорния между страните механизъм на настъпване на ПТП протоколът може да установи само фиксираните в него последици от произшествието, въз основа на които при приложение на опитните и научните правила чрез заключението по експертизата, съдът изгради фактическите си изводи. Експертизата се кредитира изцяло от съда като пълна, ясна, обективна и съответна на останалия доказателствен материал и на правилата на формалната логика.

Пристигналият на мястото на произшествието служител на полицията възприел, че ищцата получила наранявания – натъртвания на долен ляв крайник и по тялото, които вписал в протокола за ПТП. Свидетелят А. – син на ищцата, посочва, че майка му му съобщила за случилото се непосредствено след произшествието, като му казала, че чака пристигане на линейка. Свидетелят видял ищцата за пръв път около 4 часа след произшествието в болницата. Те била със скъсана чанта и яке, треперела и изчаквала за рентген в полуседнало положение. Споделила, че я боли страната, на която е паднала – в ляво, основно таза и коляното. Рентгеново изследване установило, че няма счупвания, предписани били болкоуспокояващи медикаменти и мазила и ищцата била освободена за

домашно лечение.

Тъй като ищцата живеела сама в гр.***, свидетелят я прибрал в дома си в гр.Велико Търново и заедно с неговата съпруга започнали да полагат грижи за нея. През първите около 10 дни ищцата изпитвала силни болки при движение, стоене права или седнала, заради което била предимно в полулегнало положение. Ищцата имала подутини по тялото, основно в зоната на краката, които били третирани с предписаните мазила. След около 10-12 дни ищцата започнала да се движи и да върши неотложни задачи. Видно от болничен лист № E20220132459/12.01.2022 г. поради контузията в областта на тазобедрената става ищцата била в отпуск поради временна неработоспособност за 14 дни – до 25.01.2022 г. Свидетелят установява, че след изтичане на този срок, тя започнала работа, но от вкъщи и именно поради това не е ползвала болничен за по-дълъг период. На 14.01.2022 г. бил извършен преглед, при който се установил оток с ограничени и болезнени движения в лява колянна става и болка в поясната област (съдебномедицинско удостоверение № Г-5/14.01.2022 г.). От амбулаторен лист № 000247/25.02.2022 г. се установява, че на посочената дата бил извършен преглед на ищцата, при който било констатирано, че лявата колянна става била умерено дифузно оточна с ограничени движения поради болки, с задебелена и болезнена капсула и данни за умерен по количество излив. При прегледа било установено, че невровакуларния статус в периферията бил съхранен, а при проведена рентгенография – че липсват травматични костни промени в структурата на ставата. Било предписано лечение с нестероидни противовъзпалителни средства и ревулзивни средства.

Заключението по съдебно-медицинската експертиза установява, че в резултат от удар от лек автомобил и падане на тъпа твърда повърхност /асфалтова настилка/, ищцата получила контузия на левия крайник, включващ травма в областта на глутеуса и бедрото; оток, хематом и контузия на ляво коляно, придружено с хидропс /излив/ в ставата със силно ограничен обем на движение в колянна става и задебелена ставна капсула на лявото коляно. Посочените травматични увреждания причинили затруднения в движението на ляв долен крайник, включващо тазобедрена и колянна става за срок между 30 и 45 дни, като през първите 10-15 дни ищцата е изпитвала болки с изключително висок интензитет, налагащи режим на легло и обслужване с помощно средство и чужда помощ, като в следствие болките намалели, но перистирал отока на колянната става, наложил покой и медикаментозно лечение. Около 35-45 ден след травмата била постигната резорбация на хидропса на колянната става и възстановяване на нейната функционалност в пълен обем, с което и завъшило възстановяването на ищцата. Заключението сочи, че претърпяната травма на колянната става може да предизвика в бъдеще болки и умерено изразен оток при физическо натоварване.

При изслушване на заключението вещото лице изяснява, че при прегледа за нуждите на експертизата на 21.11.2022 г. установил леко изразен оток на травмираното ляво коляно – разлика в двете колена при замерване

около 2 см. Към настоящия момент сочи, че няма функционални изменения или увреждания на ставата, но е следвало да се проведат по-подробни изследвания. Вещото лице счита, че хидропсът може да е причинен от увреждания на вътреставните структури, което би могло да се диагностицира с ядерено-магнитен резонанс, какъвто не е проведен. По тази причина не може да се даде категорично заключение дали има такова увреждане.

Свидетелят А. установява, че първите около 10 дни след инцидента ищцата била изключително стресирана – треперела, била изнервена, получавала панически атаки, заради което приемала успокоителни медикаменти. След произшествието ищцата станала по-уплашена и по-стресирана от преди, а като пътник в автомобил започнала да прави забележки на свидетеля да намали скоростта и че ще се ударят. След инцидента ищцата почти изцяло се преместила да живее в дома на семейството на сина си и много рядко оставала сама в своя дом.

Изложените до тук изводи за причинените на ищцата увреждания, лечението, възстановяването и състоянието му, съдът изгради въз основа на показанията на свидетеля, на писмените доказателства и заключението по съдебно-медицинската експертиза. В така очертаната доказателствена съвкупност липсват каквито и да е противоречия. Отношенията между ищцата и свидетеля създават вероятност за заинтересованост у свидетеля от изхода на делото в полза на ищцата. Това не може отнапред да изключи достоверността на показанията му, защото процесуалният закон нито забранява такива лица да бъдат разпитани като свидетели, нито съществува легална пречка въз основа на техните показания да бъдат приети за установени факти, които ползват страната, за която свидетелят се явява заинтересован или такива, които вредят на противната страна. Съгласно чл.172 ГПК в такава хипотеза съдът е задължен да прецени достоверността на показанията чрез цялостна съпоставка с всички останали доказателства по делото, при отчитане на възможната необективност на свидетелите. В случая свидетелят излага обстоятелства, които непосредствено е възприел във връзка с лечението и възстановителния период, включително видимите травми, и впечатления от поведението на ищцата. Този свидетел изрично заявява незнание на определени обстоятелства (напр. конкретните медикаменти, които са били приемани, констатациите на ортопеда, поведението на ищцата като пешеходка след инцидента) и че някои факти са негови предположения (че безспокойното тръскане на крака на ищцата е резултат от ПТП), което сочи на добросъвестно изпълнение на задължението за излагане на всичко, което свидетелят знае и за което има непосредствени възприятия. В показанията на свидетеля не са налице вътрешни противоречия, а описаната хронология на лечението и възстановителния процес е изцяло съответна на писмените доказателства, заключението по експертизата и изложеното от вещото лице за обичайното протичане на възстановяването при такива травми. Така след преценката по чл.172 ГПК, съдът не намира основание да заключи, че заинтересоваността на свидетеля не е повлияла на достоверността

на показанията му.

На основание чл.161 ГПК съдът приема за установено от фактическа страна, че при ответника бил сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за причинени вреди от управлението на лек автомобил марка „Дачия“, модел „Сандеро“, с рег.№ *** с период на застрахователно покритие, включващ 11.01.2022 г., както и че ищцата е предявила претенция пред него и на 08.04.2022 г. той е предложил сключване на извънсъдебно споразумение за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от 300 лв. По реда на чл.190 ГПК ответникът бе задължен да представи материалите по образуваната при него преписка по щета № 0000-1000-04-22-7146 с указания за последиците от неизпълнение – в т.ч. изрично посочване на фактите, които могат да бъдат приети за установени в случай на възпрепятстване на доказването. В дадения му срок ответникът не представи изисканите документи, нито се позова на кое да е от основанията по чл.191 ГПК, което налага прилагане на надлежно указаната му процесуална санкция. В тази връзка и само като допълнение следва да бъде отбелязано, че становището на ответника съдържа потвърждение на сочените от ищцата параметри на предложената спогодба, макар до приключване на съдебното дирене изявлението на ответника да остана неподписано.

Въз основа на приетите за установени факти, съдът намира от правна страна следното:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.432, ал.1 КЗ за заплащане на застрахователно обезщетение от застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на увредено лице. Уважаването му е предпоставено на първо място от установяване на съществуването на действително застрахователно правоотношение по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника за причинени вреди от управлението на лек автомобил марка „Дачия“, модел „Сандеро“, с рег.№ *** с период на застрахователното покритие, включващ 11.01.2022 г. и на следващо – от осъществяване на твърдяното застрахователно събитие (т.е. възникнало вземане на ищцата срещу делинквентна на основание чл.45, ал.1 ЗЗД), което с оглед твърденията на ищцата включва установяването, че телесните му увреждания са настъпили на 11.01.2022 г., в резултат от в резултат на удар от посочения лек автомобил при пресичане на пешеходна пътека на кръстовището на улиците *** и *** в гр.Велико Търново, както и че телесните увреждания наложили дълъг и болезнен възстановителен процес, неудобства и неразположения в ежедневните дейности, а от произшествието ищцата претърпяла негативни психически изживявания, страх, стрес и психически дискомфорт.

Както по-горе бе посочено, по реда на чл.161 ГПК се явява установена първата от тези предпоставки – съществуване на правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ за вреди, причинени от

управлението на лекия автомобил марка „Дачия“, с период на застрахователното покритие, включващ деня на произшествието – 11.01.2022 г.

Установеното от фактическа страна предпоставя извод, че действията на водача на лекия автомобил съставляват непозволено увреждане.

Съгласно чл.119, ал.1 ЗДвП при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре, а ал.4 на с.чл. задължава водачите на завиващи нерелсови пътни превозни средства да пропуснат пешеходците. В случая водачът на лекия автомобил е имал възможност да възприеме ищцата при стъпването ѝ на обозначената пешеходна пътека, имал е обективна възможност да не започва маневрата завиване наляво докато ищцата се е намирала на платното за движение и дори да преустанови движението си след започването на маневрата (до изминаване на 4,46 м.), така че да спре преди траекторията на движението му да се пресече с тази на пешеходката, но въпреки това продължил движението си, завивайки наляво и удрийки ищцата. Несъответствието между нормативно предписаното и дължимо поведение на свидетеля (бездействие, пропускане на пешеходец) и реално осъщественото (действие, предприемане на маневрата), го определя като противоположно.

Заради това поведение на водача на лекия автомобил, ищцата била блъсната отдясно при преминаване по пешеходната пътека и паднала на лявата си страна върху пътното платно. В резултат на посоченото му били причинени телесни увреждания, изразяващи се в контузия на левия крайник, включващ травма в областта на глутеуса и бедрото; оток, хематом и контузия на ляво коляно, придружено с хидропс /излив/ в ставата със силно ограничен обем на движение в колянна става и задебелена ставна капсула на лявото коляно. Протоколът за ПТП и показанията на свид.А. установяват, че веднага след ПТП ищцата е получила наранявания с описаното разположение, а съдебно-медицинската експертиза сочи, че уврежданията могат да бъдат причинени при произшествието – при удар от лек автомобил и падане на асфалтова настилка. Посочените доказателства и представената медицинска документация съвкупно установяват, че травматичните увреждания са непосредствен резултат от произшествието, предизвикано от противоположното поведение на водача на застрахования автомобил.

Вината на водача съгласно чл.45, ал.2 ЗЗД се предполага и при липса на въведени нарочни твърдения и ангажирани доказателства за обстоятелства, които я изключват, тя се явява установена от презумпцията.

Въз основа на изложеното до тук, съдът приема, че ищцата има срещу виновния водач вземане по чл.45, ал.1 от ЗЗД за обезщетяване на неимуществените вреди, причинени ѝ от произшествието и доколкото отговорността на делинквента е застрахована при ответника, последният дължи на ищцата заплащане на обезщетение по силата на договорното си

задължение. Предвид това, че искът се явява доказан по своето основание, на разглеждане следва да се постави въпросът за неговия размер.

Размерът на паричната стойност на заместващото обезщетение за причинени неимуществени вреди, следва да се определи по справедливост въз основа на обективните обстоятелства във връзка с телесното увреждане и последиците от него (т. II на Постановление № 4/23.XII.1968 г. на Пленума на ВС). Така в случая съобразими при определянето на размера на обезщетението са вида и характера на телесната повреда (контузия на левия крак в областта на глутеуса и бедрото; оток, хематом и контузия на ляво коляно, придружено с излив в ставата и задебелена ставна капсула на лявото коляно), продължителността на търпенето и интензивността на болките и страданията (около 10-15 дни – болки и страдания с изключително висок интензитет, след което намаляващи до 35-45 ден когато бил резорбиран хидропсът); проведеното лечение (прием на нестероидни противовъзпалителни и обезболяващи средства, третиране с ревулзивни средства); обстоятелствата, при които е причинена телесната повреда и характера на противоправно поведение на делинквента (в резултат от нарушаване на правилата за движение по пътищата изключително от страна на делинквента); възрастта на пострадалия (на 59 навършени години към момента на инцидента); отражението на физическите последици от деянието (затруднения в движението на ляв долен крайник, включващо тазобедрена и колянна става за срок между 30 и 45 дни, от които първите около 10-15 дни – режим на легло и обслужване с чужда помощ; понастоящем, при физическо натоварване – болки и умерено изразен оток); отражението на деянието върху обичайния начин на живот, поведението в свободното време и в професионален план (отсъствие от работа поради временна неработоспособност за 14 дни, а след това – работа от къщи; преместване в гр. Велико Търново при семейството на свид.А.); отражението върху психиката и емоционалния свят на ищцата (непосредствено след инцидента и в първите дни след това – силна уплаха и стрес, изразени обективно чрез треперене и нервност, наложили прием на успокоителни медикаменти; безпокойство при пътуване с автомобил); конкретните икономически условия в страната към момента на настъпване на ПТП (през месец януари 2022 г. – в условията на икономическа, политическа, енергийна и Ковид-криза, при бързорастяща инфлация – 9.2% спрямо месец януари 2021 г. по данни на НСИ), както и нормативно установения лимит на обезщетението (до 10 420 000 лв. съгласно чл.492, ал.1, т.1 КЗ). Анализът на тези обстоятелства в тяхната съвкупност показва, че на ищцата са причинени телесни увреждания основно в областта на долен ляв крайник, които макар да са ограничавали и затруднявали движението ѝ, не са причинили фрактура, нито са наложили болничен престой, оперативни интервенции, лечение или манипулации извън обичайните. Ищцата е възстановила напълно функционалността на колянната става в рамките на обичайния срок за това и не се установи засягане на ставни връзки, въпреки получения излив, причиняващ и понастоящем (при прегледа

от вещото лице) оток на коляното. Като естествена реакция от травматичното събитие, ищцата изпитала силен стрес, уплаха и тревожност. Освен че тези негативни емоции получили физиологична проява и наложили прием на успокоителни медикаменти, те предизвикали и промяна в ежедневието на ищцата – напускане на дома ѝ и преместването ѝ да живее при семейството на сина си. Тази принудителна промяна първоначално била продиктувана от необходимостта от обгрижване на ищцата при домашното лечение, но след физическото ѝ възстановяване, причината останала единствено спокойствието на ищцата и близките ѝ (показанията на свид.А.). Макар и произшествието да се е отразило комплексно върху живота на ищцата, най-силно и трайно като последица се отличава именно промяната на местоживеенето, предизвикана пряко от инцидента и негативните изживявания след него, най-вече развитата тревожност и безпокойство. С оглед всичко посочено, съдът намира, че справедливият размер на обезщетението за обезвреда на причинените физически болки и страдания, двигателните ограничения, отрицателните преживявания и емоции и психическия дискомфорт, следва да се отмери на 2 200 лв. Такъв размер на обезщетението е съответен на легалния критерий по чл.52 ЗЗД, защото съобразявайки посочените по-горе обстоятелства, държи сметка за съчетания резултат от деликта върху живот на ищцата, но и за действително претърпените вреди. Не са наведени нито бланкетни, нито конкретни възражения за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата, поради което нейното поведение е без значение.

С оглед всичко изложено до тук, предявеният иск се явява частично основателен и следва да бъде уважен за сумата от 2 200 лв., като над тази сума до претендираните 3 000 лв. – да бъде отхвърлен като неоснователен. Съгласно чл.429, ал.3 КЗ застрахователят дължи лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. В случая няма данни (а и самият ищец не твърди) кога е заведена претенцията и дали застрахования е уведомил за ПТП, но датата на предложението за спогодба е най-късният момент, в който претенцията със сигурност е била заведена, поради което обезщетението за забава следва да се присъди от 08.04.2022 г.

По присъждане на направените разноски:

Предвид изхода на спора и съгласно чл.78, ал.1 ГПК ищцата има право да му се присъдят направените разноски, съразмерно с уважената част от иска. От негова страна е направено искане и са представени доказателства за сторени разноски от 895 лв. (120 лв. – държавна такса; 775 лв. – за депозит за възнаграждение на вещи лица), от която ѝ се следват за заплащане 656,33 лв. Ищцата не представя доказателства за заплащане на адвокатско възнаграждение, поради което възражението на ответника за неговата прекомерност е безпредметно. На основание чл. 78 ал. 3 ГПК ответникът има

право на разноски, съразмерно с отхвърлената част от иска. Ответникът-юридическо лице, е представляван от юрисконсулт и съгласно на чл.78, ал.8 ГПК му се дължи заплащане на юрисконсултско възнаграждение в размерите по Раздел IV от Наредбата за заплащането на правната помощ. Предвид вида и цената на иска, фактическата и правна сложност на делото и обема на осъщественото от юрисконсулта процесуалното представителство (подаване на отговор на исковата молба), съдът определи размера на възнаграждението съобразно чл.25, ал.1 от Наредбата на 100 лв. От сбора на тази сума и сторените разноски, ищцата дължи да заплати на ответника съразмерно на отхвърлената част от иска сумата от 26,67 лв.

На основание чл.258, ал.1 ГПК решението подлежи на обжалване.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА "ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС" АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр.София, Район „Студентски“, бул."Симеоновско шосе" № 67А, представлявано от заедно от двама от изпълнителните директори П. В. Д., С. Н. А., В. В. И. и М. А. Д. **да заплати** на М. В. С., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.***, ул. ***, вход ***, етаж ***, апартамент *** **сумата от 2 200 лв. (две хиляди и двеста лева)**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от пътнотранспортно произшествие, настъпило на 11.01.2022 г., виновно причинено при управление на лек автомобил марка „Дачия“, модел „Сандеро“, с рег.№ ***, за който е имало сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при "Застрахователна компания Лев инс" АД, ведно със **законната лихва** върху тази сума от 08.04.2022 г. до окончателното заплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата над присъдените 2 200 лв. (две и двеста хиляди лева) до претендираните 3 000 лв. (три хиляди лева), или **за сумата от 800 лв. (осемстотин лева)**.

ОСЪЖДА "ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС" АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр.София, Район „Студентски“, бул."Симеоновско шосе" № 67А, представлявано от заедно от двама от изпълнителните директори П. В. Д., С. Н. А., В. В. И. и М. А. Д. **да заплати** на М. В. С., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.***, ул. ***, вход ***, етаж ***, апартамент *** **сумата от 656,33 лв. (шестстотин петдесет и шест лева и тридесет и три стотинки)**, представляваща направени разноски за заплащане на държавна такса и възнаграждения на вещи лица в първоинстанционното производство, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА М. В. С., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.***, ул. ***, вход ***, етаж ***, апартамент *** **да заплати** на "ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС" АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр.София, Район „Студентски“,

бул."Симеоновско шосе" № 67А, представлявано от заедно от двама от изпълнителните директори П. В. Д., С. Н. А., В. В. И. и М. А. Д. **сумата от 26,67 лв. (двадесет и шест лева и шестдесет и седем стотинки)**, представляваща юрисконсултско възнаграждение в първоинстанционното производство, съразмерно на отхвърлената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд – Велико Търново в двуседмичен срок от връчване на преписи на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Горна Оряховица: _____